

پنج راه برای خلاقانه تر شدن فضای کار

اسکات ویتافت و اسکات دورلی

اسکات ویتافت و اسکات دورلی، مدیران Environments Collaborative در
انستیتو طراحی Hasso Plattner (the d.school) دانشگاه استنفورد و
همچنین، مؤلفان کتاب "ساختن فضای کار: چگونه فضا را برای همکاری خلاقانه
آماده کنیم؟" هستند.

از وینستون چرچیل نقل شده که گفته است: «ما ساختمان‌ها را شکل می‌دهیم و سپس، آن‌ها ما را شکل
می‌دهند!». مکان‌هایی که در آن‌ها کار می‌کنیم؛ به گونه‌ای جدایی‌ناپذیر، با روش اندیشیدنمان جدایی‌مربوطند:
کمی تغییر در یکی، دیگری را نیز تحت‌تأثیر قرار می‌دهد. پس می‌توان محیط را طوری شکل داد که حس
خلاقیت و همکاری را تقویت کند. در ضمن، نیاز نیست تغییرات اعمالی در محیط کاری، پیچیده باشند. تغییرات
ساده معمولاً تأثیر بیشتری بر جای می‌گذارند؛ شاید به این دلیل که آن‌ها، تنها تغییراتی هستند که واقعاً اعمال
می‌شوند!

اگر فضای کار شما خلاقیت برانگیز نیست و امکانات شرکت شما هم ناچیز است، باز امید بهبود وجود دارد. در
این نوشتار، پنج تاکتیک برای بهبود شرایط در چنین محیط کاری پیشنهاد می‌شود:

۱. با طرز فکر خود آغاز کنید: «آنچه را نمی‌توانید انجام دهید»، به «آنچه می‌توانید انجام دهید
بدل کنید».

رویکرد زیرکانه‌ای برای گرفتن بیشترین تأثیر از کمترین امکانات وجود دارد: نبرد چریکی! باید به جای تمرکز بر
تکرار زیرساخت‌های غیرقابل عبور، قدم‌هایی کوچک و آنی به سمت تغییر بردارید.

۲. روی تعدادی متغیر ابتدایی تمرکز کنید.

طرز نشستن، نوع جهت گیری (جهت قرار گرفتن آدم‌ها نسبت به یکدیگر) و اتمسفر یا جو (عناصر ناملموسی که فضای یک اتاق را می‌سازند، نظیر روشنایی)، به راحتی در هر محیطی تأثیر می‌گذارند. به عنوان مثال، بارها دیده‌ایم که صاف نشستن، حالت هشیار و مناسبی برای حل مسأله ایجاد می‌کند؛ درحالی که لمیده نشستن، حس انتقاد منفعلانه را تقویت می‌کند. گرچه گاهی انتقاد لازم است، اما درعین حال می‌تواند مانعی بر سر راه تولید اندیشه به شمار آید. در d.school برای بسیاری از فعالیت‌های کاری از چارپایه‌هایی بلند، که در حلقه‌هایی کوچک چیده شده‌اند، استفاده می‌شود. این چارپایه‌های بلند و عمود، نه برای راحتی، که برای هشیار نگه داشتن دانش‌آموزان و ایجاد انگیزه در آن‌ها برای بلند شدن از جای خود و حرکت در کلاس طراحی شده‌اند. با وجود تأثیر بسزای جو در فضا سازی، توجه چندانی به آن نمی‌شود. باید همواره به حس موجود در هر اتاق، توجه و مانند یک میزبان خوب رفتار کنید به سادگی و با افزودن منابع مختلفی از نور گرم (مثل چراغ‌های استند یا زمینی) و باز کردن پنجره‌ها، حال و هوای خشک و تکراری حاکم بر فضای جلسه را تازه و با طراوت کنید. اگر جامعه‌ی شما، مشکل فرهنگی با این موضوع ندارد، با استفاده از نوای موسیقی، افراد را به هنگام ورود، در وضعیت گوش به زنگ قرار دهید.

۳. از کارهای کوچک شروع کنید؛ وارد عمل شوید؛ و شتاب ایجاد کنید!

عمل، شتاب ایجاد می‌کند. اگر خود و همکارانتان را عوامل پنهان ایجاد تغییر می‌دانید، از خود بپرسید: چه کارهایی هست که می‌توان انجام داد تا در وهله‌ی اول، چندان قابل تشخیص نباشند؟ در فضایی مشترک، جلسه‌ای تشکیل دهید و ببینید آیا می‌توانید جنبشی کوچک برای تغییر رفتار اطرافیان‌تان راه بیندازید؟ اتاقی بلا استفاده را تصور کنید و آن را به فضای دائمی مشترکی برای کار روی پروژه هایتان بدل سازید؛ سپس ببینید چه کسانی به گروه شما می‌پیوندند .

قدم‌های بسیار کوچک، آسان برداشته می‌شوند و می‌توانند یاری رسان قدم‌های شما به سمت تغییرات بزرگتر باشند. اکتشافات عمدی و در مقیاس کوچکتر نیز می‌توانند مقدمهٔ تصمیمات بزرگتر باشند. به‌عنوان مثال d.school در دانشگاه استنفورد، پیش از طراحی ساختمان محل دائمی کنونی خود، سه ساختمان مختلف را امتحان کرد که اولین آن‌ها، یک کاروان کوچک بود! امتحان کردن و نمونه سازی در راستای ایجاد تغییرات بنیادین فرهنگی و آماده شدن برای هزینه‌های اساسی‌تر، رویکردی است که قابلیت تکرار دارد و نه تنها میزان ریسک را کاهش می‌دهد، بلکه فرصت‌های منحصربه‌فردی برای طرح‌ریزی فرهنگ موردنظران در اختیار شما قرار می‌دهد.

۴. برای فرهنگ خود طراحی کنید، نه برای افرادی دیگر در سرزمینی دیگر!

اگرچه بسیاری از مفاهیم، همگانی هستند، اما اجرای آن‌ها اینگونه نیست و نیاز به بومی شدن دارد. تفاوت‌های اجرایی مثل تفاوت در دوچرخه‌هایی ست که شما برای سواری در دو شهر آمستردام و سان فرانسيسكو انتخاب می‌کنید: هر دو، شهرهای زیبا و مناسبی برای دوچرخه‌سواری هستند؛ اما بهتر است برای شهر هموار هلندی، از یک دوچرخهٔ تک‌سرعه استفاده کنید و برای شهر پر از تپه و ناهموار سان فرانسيسكو، از یک دوچرخه با چرخ‌دنده‌های متعدد. توجه به ویژگی‌های مورد نظران، طراحی شما بسیار کمک می‌کند.

۵. بسازید!

تنها روش مطمئن برای ایجاد تغییر، اعمال آن است. به محض اینکه چیزی را می‌سازید، همان چیز تبدیل به آهنربایی برای جذب فعالیت‌های بیشتر می‌شود. ساختن در ظاهر فعالیتی دلهره‌آور است؛ اما همواره شاهد آن بوده‌ایم که عمل فیزیکی ساختن چیزها، در ذهن افراد همفکر، جرقه‌ای برای خلاقیت بیشتر ایجاد می‌کند. اولین تلاش برای ساختن چیزی، می‌تواند اثری دائمی داشته باشد: Z-Rack، یکی از اولین چیزهایی که در d.school ساخته شد، صرفاً یک جا رختی بود که سطح آن با showerboard - ماده‌ای ساختمانی که

سطحی پاک شدنی دارد - یکدست شده بود. این اولین طرح ساخته شده، هنوز هم به عنوان وسیله‌ای کم خرج به جای وایت‌برد برای نوشتن استفاده می‌شود.

نکته اصلی، همین است: قدم‌های کوچک بردارید؛ به دنبال فرصت باشید؛ تغییرات ساده اعمال کنید؛ و از دیگران دعوت کنید تا با شما همکاری کنند.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.